

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně **JUDr. I. P.**, zastoupené JUDr. Gabrielou Polesnou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 4, proti žalovanému **Magistrátu Hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení JUDr. Tomáše Sirovátka, bytem K Mohyle 476/3, Praha 6, zastoupeného JUDr. Tomášem Prokopcem, advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 19, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2014, č. j. 9 A 203/2010 – 90,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou proti rozhodnutí správního orgánu se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhala u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) vydání rozsudku, kterým by soud zrušil:

1/ Vrácení odvolání vydaného stavebním odborem žalovaného dne 22. 7. 2010 pod č. j. S-MHMP 394251/2010/OST/Ja

2/ Usnesení stavebního odboru žalovaného ze dne 23. 7. 2010, č. j. S-MHMP 362408/2010/OST/Hn/Ja

3/ Souhlas Úřadu městské části Praha 6 (dále „stavební úřad“) s provedením ohlášené stavby ze dne 23. 3. 2009, č. j. MCP6 019207/2009

4/ Souhlas s provedením ohlášené stavby *Nástavba a přístavba RD Praha 6, Ruzyně č. p. 476, K Mohyle 3*, získaný mlčky uplynutí času podle § 106 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“).

Městský soud žalobu stěžovatelky odmítl. Nejprve poukázal na vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se povahy souhlasů s provedením ohlášené stavby. Nejvyšší správní soud k této problematice zaujal konečné stanovisko v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76. Dovodil, že souhlasy, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení stavby, jsou „jinými úkony“ podle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Nejsou proto rozhodnutími ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a soudní ochrana proti nim je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. Protože tyto souhlasy nejsou rozhodnutími, nelze proti nim podat ani odvolání ve správním řízení.

Žalovaný tedy nemohl o odvolání stěžovatelky proti souhlasu s provedením ohlášené stavby rozhodnout a jeho přípis ze dne 22. 7. 2010 pod č. j. S-MHMP 394251/2010/OST/Ja, není rozhodnutím o odvolání, ale pouhým průvodním dopisem, v němž žalovaný popisuje, proč vrací předložené odvolání, aniž by o něm rozhodoval, zpět stavebnímu úřadu.

Za rozhodnutí o odvolání stěžovatelky nelze považovat ani usnesení žalovaného 23. 7. 2010, č. j. S-MHMP 362408/2010/OST/Hn/Ja. Tímto usnesením žalovaný pouze rozhodl podle § 80 správního řádu o návrhu stěžovatelky na přijetí opatření proti nečinnosti stavebního úřadu ve věci zahájení řízení o odstranění stavby na pozemcích parcelní číslo 753 a 754 v k. ú. Ruzyně a zrušení souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 23. 3. 2009. Citovaným usnesením žalovaný rozhodl, že neshledal důvody k uplatnění opatření proti nečinnosti podle správního řádu, neboť nečinnost stavebního úřadu neshledal. Ani toto usnesení žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Pokud stěžovatelka nesouhlasila s jeho obsahem, měla se domáhat soudní ochrany žalobou proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s.

Ohledně žalobního návrhu na zrušení souhlasu s provedením ohlášené stavby získaného mlčky uplynutím času podle § 106 odst. 1 stavebního zákona městský soud nejprve upozornil na vnitřní rozpornost žalobní argumentace spočívající v tom, že stěžovatelka požaduje zrušení tohoto souhlasu a zároveň tvrdí, že tento souhlas neexistuje. Dále uvedl, že ani souhlas získaný mlčky není správním rozhodnutím, nýbrž úkonem podle části IV. správního řádu.

Městský soud též uvedl, že v projednávané věci nebylo pochyb o tom, že žaloba stěžovatelky byla žalobou proti rozhodnutí správního orgánu v režimu § 65 a násl. s. ř. s. Proto nebyl důvod stěžovatelku vyzývat k doplnění žaloby postupem podle § 37 odst. 5 s.

ř. s. Pro úplnost však uvedl, že i v případě, kdy by byla žaloba stěžovatelky koncipována jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (režim § 82 a násl. s. ř. s.), nezbylo by mu než žalobu odmítnout, a to ze dvou důvodů.

Předně, písemný souhlas s provedením stavby ze dne 23. 3. 2009, č. j. MCP6 019207/2009, byl v mezidobí zrušen ve zkráceném přezkumném řízení, kterým bylo současně deklarováno, že nastoupil souhlas získaný mlčky ve smyslu § 106 odst. 1 stavebního zákona. Stěžovatelka tedy mohla napadnout rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení odvoláním a rozhodnutí o odvolání posléze žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je přitom subsidiárním prostředkem ochrany, který nelze použít, pokud existuje možnost ochrany prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Z tohoto důvodu by žaloba stěžovatelky musela být odmítnuta, i pokud by byla koncipována jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem. Druhý důvod odmítnutí žaloby (i kdyby byla koncipována správně jako zásahová žaloba) představuje její opožděnost. Žalobkyně sama uvádí, že o souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby se dozvěděla dne 15. 3. 2010, kdy jí byla stavebním úřadem poskytnuta kopie tohoto souhlasu. Stěžovatelka však svoji žalobu podala až v říjnu 2010, tedy po uplynutí zákonem stanovené subjektivní dvouměsíční lhůty (§ 84 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Ani správně koncipovaná zásahová žaloba by, podle názoru městského soudu, nemohla uspět též proto, že žalovaný nebyl původcem nezákonného zásahu, totiž vydání souhlasu s provedením ohlášené stavby.

Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Namítá, že městský soud při svém rozhodování nezohlednil specifickou situaci, která nastala vývojem judikatury Nejvyššího správního soudu k problematice povahy souhlasů s ohlášením stavby. Stěžovatelka podala žalobu v říjnu 2010, kdy podle judikatury byly tyto souhlasy považovány za správní rozhodnutí (např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 92/2008 – 76, nebo podle rozsudku ze dne 13. 5. 2011, č. j. 7 As 89/2010 – 84). Ke změně judikatury došlo až rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76. Tuto změnu judikatury stěžovatelka nemohla předvídat a nemůže jít proto k její tíži. Městský soud měl podle stěžovatelky postupovat tak, aby bylo zajištěno zachování lhůt a přístup stěžovatelky k soudu. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2012, č. j. 9 As 61/2012 – 67. Tímto rozsudkem byla řešena situace, kdy byla žaloba (proti rozhodnutí správního orgánu napadající souhlas s provedením stavby) podána též ještě v době před sjednocujícím rozhodnutím rozšířeného senátu, avšak rozhodnuto o ní bylo krajským soudem až po vydání sjednocujícího rozhodnutí rozšířeného senátu. Na základě tohoto rozhodnutí byla žaloba krajským soudem odmítnuta. Nejvyšší správní soud však v citovaném rozsudku vyslovil názor, že vzhledem k obtížné a problematické rozlišitelnosti povahy souhlasu s provedením stavby podle stavebního zákona, je na místě, aby krajský soud umožnil v dalším řízení doplnění žaloby podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.

Stěžovatelka se též vymezila proti úvaze městského soudu, že její žalobu by bylo nutné odmítnout i kdyby byla podána jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem. Uvádí, že podala odvolání proti usnesení stavebního úřadu ve zkráceném přezkumném řízení, kterým stavební úřad zrušil svůj písemný souhlas s provedením ohlášené stavby a konstatoval, že místo tohoto souhlasu nastupuje souhlas získaný mlčky. Žalovaný však toto odvolání stěžovatelky zamítl jako nepřípustné. Toto rozhodnutí stavebního úřadu napadla stěžovatelka žalobou vedenou u městského soudu pod č. j. 3 A 68/2011, kterou následně městský soud odmítl. Toto rozhodnutí městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, o které tento soud rozhodl rozsudkem ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 As 58/2014 - 75, tak, že ji zamítl.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s usnesením krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ke kasační stížnosti se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení. Ztotožnila se s rozhodnutím městského soudu a odkázala na jeho usnesení v související věci ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 A 28/2014 - 34, ve kterém městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka mohla na změnu judikatury reagovat a podat správný typ žaloby (zásahovou žalobu) ještě v průběhu subjektivní lhůty k jejímu podání. Podle osoby zúčastněné na řízení zástupkyně žalobkyně nepostupovala *lege artis*, když tuto příležitost nevyužila. Z toho však nemůže vyplývat právo stěžovatelky na prominutí příslušných lhůt nebo jiné procesní zvýhodnění oproti ostatním účastníkům řízení. Dále se osoba zúčastněná na řízení obsáhle vyjádřila ke skutkovým okolnostem ohlášení stavby a k otázce, zda stavba konvenuje požadavkům stavebního zákona pro ohlášení. Závěrem osoba zúčastněná na řízení navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a požaduje přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 28.575 Kč. Tyto náklady řízení jí vznikly v souvislosti s vypracováním „Průvodní zprávy zeměměřického inženýra Ing. Š. ze dne 20. 4. 2012“ (7.400 Kč) a „Revizního znaleckého posudku znaleckého ústavu Jokl Appraisal, v. o. s. ze dne 3. 10. 2013“ (21.175 Kč).

Stěžovatelka doplnila svou kasační stížnost podáním ze dne 7. 4. 2015, ve kterém zopakovala podstatné body své argumentace z kasační stížnosti a odkázala mimo jiné na nález Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 2170/08, podle kterého je změna rozhodovací soudní praxe (zejména v případech nejvyšších soudních instancí) jevem v podstatě nežádoucím, neboť je tak narušován princip předvídatelnosti soudního rozhodování. Stěžovatelka proto opět zdůraznila, že nemohla předvídat vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu a tento fakt tedy nemůže jít k její tíži. Předložila též fotodokumentaci stavby.

K doplnění kasační stížnosti se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení. Vymezila se proti předložené fotodokumentaci stavby a tvrzením stěžovatelky ohledně zkreslení údajů týkajících se velikosti stavby. Zopakovala též svou původní argumentaci z vyjádření ke kasační stížnosti a zdůraznila, že podle jejího názoru jsou vady žaloby stěžovatelky nezhojitelné ani jejím případným doplněním, zejména z důvodu neodpovídajícího označení žalovaného.

K tomuto vyjádření osoby zúčastněné na řízení podala stěžovatelka repliku, ve které se ohrazuje proti tvrzením, týkajícím se okolností ohlášení stavby. Stěžovatelka zdůraznila, že žalovaný byl v žalobě označen v souladu s tím, jak byla žaloba koncipována na základě judikatury existující v době jejího podání. Původce nezákonného zásahu

(stavební úřad) přitom lze z obsahu žaloby jednoznačně identifikovat. Žaloba podle názoru stěžovatelky vyhoví též lhůtám stanoveným pro podání zásahové žaloby. Stěžovatelka se o možnosti vzniku souhlasu mlčky dověděla z usnesení žalovaného ze dne 23. 7. 2010, které jí bylo oznámeno dne 3. 8. 2010; žaloba byla podána 3. 10. 2010. Objektivní lhůta je rovněž splněna, neboť fikce souhlasu mlčky by nastala 19. 10. 2008, marným uplynutím 40 dnů od ohlášení stavby provedeného dne 8. 9. 2008.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy meritorně projednatelná.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Především je třeba připomenout, že kasační stížnost stěžovatelky směřuje proti usnesení městského soudu o odmítnutí její žaloby. Předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je tedy [s ohledem stěžovatelkou správně uplatněný stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] otázka, zda odmítnutí žaloby stěžovatelky bylo zákonné. Pro rozhodování Nejvyššího správního soudu tedy není podstatná polemika stěžovatelky a osoby zúčastněné na řízení ohledně toho, zda stavba splňuje parametry vyžadované stavebním zákonem pro její ohlášení, zda stěžovatelka byla osobou zúčastněnou na řízení uvedena v omyl ohledně velikosti stavby a další okolnosti, které by mohly být podstatné teprve pro případné meritorní rozhodování o žalobě stěžovatelky.

Zásadní otázkou v projednávané věci je správnost postupu městského soudu s ohledem na specifický vývoj názoru na povahu souhlasů podle stavebního zákona. Je třeba připomenout, že povaha těchto souhlasů byla hodnocena judikaturou existující v době podání stěžovatelčiny žaloby různě.

Ze sjednocujícího usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, vyplývá, že judikaturou bylo v některých případech nahlíženo na tyto souhlasy jako na rozhodnutí v materiálním smyslu (rozsudky ze dne 26. 6. 2008, č. j. 4 Aps 7/2007 – 54, ze dne 10. 7. 2008, č. j. 4 As 64/2007 – 65, a ze dne 13. 5. 2011, č. j. 7 As 89/2010 – 84), v jiných případech judikatura dovozovala, že souhlasy rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. nejsou (rozsudky ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 – 80, ze dne 26. 6. 2008, č. j. 7 As 1/2008 – 86, ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, a ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 As 7/2008 – 100). Je tedy zjevné, že ohledně povahy souhlasů vydávaných podle stavebního zákona panovaly v době podání stěžovatelčiny žaloby značné rozpory. Tyto rozpory byly odstraněny až výše citovaným sjednocujícím rozhodnutím rozšířeného senátu. Na uvedenou situaci tedy nedopadají závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2170/08, neboť se v pravém slova smyslu nejednalo o změnu rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, ale o sjednocení do té doby zcela rozporné rozhodovací praxe, což je naopak jev vysloveně žádoucí.

Je třeba též uvést, že městský soud postupoval zcela správně, pokud aplikoval závěry sjednocujícího rozhodnutí rozšířeného senátu při rozhodování o žalobě stěžovatelky. Soudy rozhodující ve správním soudnictví mají totiž povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních (srovnej závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86).

Stěžovatelka je toho názoru, že jí měl městský soud, vzhledem k výše uvedenému specifickému vývoji náhledu na povahu souhlasů vydávaných podle stavebního zákona, vyzvat k doplnění žaloby postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. S takovým názorem nelze souhlasit, neboť tento postup je určen pro případy, kdy žaloba vykazuje odstranitelné vady. V kontextu nyní posuzované věci by takový postup přicházel v úvahu tehdy, jestliže by nebylo ze žaloby dostatečně zřejmé, zda se jedná o zásahovou žalobu nebo žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 90). Stěžovatelka sama přitom v projednávané věci nerozporovala, že její žaloba byla koncipována jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu a podle názoru Nejvyššího správního soudu ani text samotné žaloby pochybnosti o typu žaloby nepřipouští. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však tato otázka nemá pro rozhodnutí o kasační stížnosti klíčový význam. I kdyby totiž městský soud vyzval stěžovatelku k doplnění žaloby ve výše uvedeném smyslu, nic by to nezměnilo na faktu, že takto doplněná - zásahová žaloba by byla podána opožděně, po uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty.

Podle § 84 odst. 1 věta první s. ř. s. musí být zásahová žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dověděl o nezákonném zásahu. Zmeškání této lhůty nelze podle § 84 odst. 2 s. ř. s. prominout. K problematice posuzování vědomosti (žalobkyně) o nezákonném zásahu pak lze citovat například závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010 - 293, publikovaném pod č. 2386/2011 Sb. NSS, ve kterém zdejší soud uvedl, že „počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je dán okamžikem, kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Rozhodující je přitom znalost žalobce o skutkových okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah. Okamžik, kdy žalobce nabyl přesvědčení o tom, že předmětné konání či nekonání správního orgánu naplňuje veškeré znaky nezákonného zásahu definované v § 82 s. ř. s., není pro běh této lhůty rozhodný.“

V posuzovaném případě lze okamžik, kdy se stěžovatelka dověděla o existenci nezákonného zásahu (souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby) stabilizovat minimálně ke dni 15. 3. 2010, kdy jí byla stavebním úřadem poskytnuta kopie souhlasu stavebního úřadu ze dne 23. 3. 2009, č. j. MCP6 019207/2009. (toto datum potvrzuje i obsah správního spisu.) Od této chvíle si stěžovatelka musela být vědoma, že nezákonný zásah v podobě souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby existuje. Při posouzení vědomosti stěžovatelky o existenci souhlasu s provedením ohlášené stavby není rozhodné, že tento písemný souhlas byl později formálně zrušen ve zkráceném přezkumném řízení a bylo deklarováno, že souhlas byl ve smyslu § 106 odst. 1 stavebního zákona, v tehdy platném znění, vydán mlčky již před vydáním písemného souhlasu. Skutkově totiž představuje z pohledu stěžovatelky vydání souhlasu s provedením ohlášené

stavby jeden a tentýž nezákonný zásah se stejnými důsledky, ať již byl vydán písemně nebo mlčky.

Z toho vyplývá, že i pokud by stěžovatelka byla městským soudem vyzvána k doplnění žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a bylo by jí tak umožněno její žalobu fakticky změnit na žalobu zásahovou, musela by být i takto změněná žaloba odmítnuta pro opožděnost, neboť žaloba byla podána až v říjnu 2010. Výsledek řízení o žalobě stěžovatelky by tedy byl stejný i v případě, že by stěžovatelce městský soud umožnil postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. doplnit její žalobu tak, aby jí bylo možno posoudit jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

Co se týče smyslu a účelu žalobních lhůt, je třeba konstatovat, že i podle názoru Ústavního soudu se obecně jedná o legitimní právní nástroj, jehož smyslem je „*snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích (což hraje zejména důležitou roli z hlediska dokazování v případech sporů), urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Tyto důvody vedly k zavedení lhůt již před tisíci lety.*“ (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 33/97, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>). Pro úplnost je třeba též poznamenat, že podle obsahu správního spisu v odvolání proti souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 22. 3. 2010 také stěžovatelka výslovně uvedla, že ohlášení stavby bylo stavebnímu úřadu podáno dne 8. 9. 2008 a stavební úřad vydal souhlas s provedením stavby dne 23. 3. 2009, tedy 6 měsíců po ohlášení stavby. Je tedy zřejmé, že stěžovatelka měla minimálně v době podání tohoto odvolání také povědomí o okolnostech, ze kterých vyplynulo udělení souhlasu mlčky ve smyslu § 106 odst. 1 stavebního zákona, v tehdy platném znění.

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy nebyl dán a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnul.

Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšná, proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náhrada nákladů řízení by naopak náležela žalovanému, který byl ve věci procesně úspěšný. Žalovanému však podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly a ani náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Osoba zúčastněná na řízení požadovala náhradu nákladů řízení ve výši 28.575 Kč, které jí vznikly v souvislosti s vypracováním „Průvodní zprávy zeměměřického inženýra Ing. Š. ze dne 20. 4. 2012“ a „Revizního znaleckého posudku ústavu Jokl Appraisal, v. o. s. ze dne 3. 10. 2013“. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí soud může na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V posuzované věci Nejvyšší správní soud od osoby zúčastněné na řízení předložení žádného znaleckého posudku nevyžadoval a tato osoba ani neuvedla důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání požadované náhrady nákladů řízení odůvodňovaly. Z těchto důvodů proto osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2015

Mgr. Radovan
Havelec
předseda senátu